

[Anne Grete Holmsgård]

fremmest har været at splitte arbejdsmarkedet, selvfølgelig fagforeningerne, og at øge mulighederne for at give selektive lønforhøjelser inden for områder, man vurderer som centralt placerede. Regeringen startede i øvrigt sin karriere herinde med at fjerne dyrtidsreguleringen, der fremfor nogen anden mekanisme på arbejdsmarkedet er til fordel for de lavestlønnede.

Den samme hovedlinje lå bag forslaget om at sænke dagpengesatsen, hvilket helt rigtigt på længere sigt vil svække solidariteten blandt lønarbejderne og øge den såkaldte mobilitet på arbejdsmarkedet, fordi villigheden til at flytte rundt i landet og villigheden til at påtage sig dårligt arbejde og dårligt lønnet arbejde selvfølgelig vil tage til, hvis man virkelig får dagpengesatsen sat drastisk ned.

Regeringen ved selvfølgelig, at en svækkelse af de faglige organisationers styrke og en svækkelse af solidariteten blandt lønarbejderne er den bedste murbrækker for at øge den private profit og for dermed også at øge den såkaldte optimisme i det private erhvervsliv.

I redegørelsen gås der bekvemt uden om det forhold, at den statslige politik er helt afgørende for fordelingen af ressourcerne i samfundet, til trods for at der dagligt herinde føres omfordelingspolitik, så det klodser. Det havde unægtelig været mere hæderligt, hvis regeringen åbent havde sagt, at den ikke ønsker en mere ligelig fordeling af ressourcerne i samfundet, at den ikke ønsker at arbejde for udjævning af lønforskellene, at den ikke ønsker at gøre noget ved det problem, der består i, at en overordentlig stor del af arbejdsstyrken kun har 7 års skolegang og uendelig dårlige muligheder for at få løbende uddannelse eller efteruddannelse i det hele taget, og at regeringen reelt ikke ønsker at gøre noget for specielt de dårligst stillede enlige kvinder, og at den ikke ønsker at gøre noget ved det fordelingsmæssige problem, der ligger i den skæve fordeling inden for boligområdet.

Det havde været betydelig mere hæderligt i stedet for alt det dér småkribleri om, at erhvervsvejledningen er det, der skal gøre op med det kønsopdelte arbejdsmarked, og hvad ved jeg. Det betyder reelt ikke en snus. Det er nogle helt andre grundlæggende ting, der skal til, hvis der skal gøres op med det kønsopdelte arbejdsmarked, vi har. Det er nogle

helt andre ting, der skal gribes til. Det er uddannelsespolitikken. Det er selvfølgelig også lønpolitikken. Det er omfordelingen. Vi ved godt, at hvis folk er dårligt lønnede, hvis de står svagt på arbejdsmarkedet, så er det det rene nonsens at tale om, at de har et uddannelsesstilbud. Reelt har de ingen mulighed for at anvende det, og de har selvfølgelig heller ingen mulighed for at anvende det, hvis de ikke har et sted, hvor de kan få passet deres børn, og når de ikke har økonomi til overhovedet at gå ind i det.

Alle argumenterne for, at man desværre ikke kan ændre skattepolitikken nu, man kan ikke ændre fordelingen i boligsektoren osv., osv., vikles ind i en lang række postuler om, at det ikke kan lade sig gøre på grund af den akutte økonomiske situation. Det er notorisk vås. Og det er notorisk vås, når ministeren skriver, at velfærdsforbedringer kun kan ske, hvis der satses på kraftig vækst inden for den private sektor. Der kunne gennemføres reelle forbedringer for en stor del af befolkningen alene i kraft af en bedre fordeling af de nuværende ressourcer i samfundet.

Selvfølgelig kan der gøres noget ved det forhold, at den dårligst stillede del af befolkningen på boligområdet, det vil sige alle lejerner, og det vil sige de ejere, der har de laveste indkomster, er med til at betale en stor del af boligudgiften for de bedre stillede. Af et af de udmærkede notater fra lavindkomstkommissionen fremgår, at i 1976-prisniveau var alle boligejere, der tjente under 100.000 kr. om året, og alle lejere med til at finansiere boligforbruget for alle dem, der tjente over 100.000 kr.

Selvfølgelig kan der også gøres noget ved det forhold, at skattefradragene udgør en stigende del og er steget meget kraftigt i løbet af de sidste år, og at de selvfølgelig først og fremmest udnyttes af de højeste indtægtsgrupper, som har mulighed for at udnytte dem.

Der kan også gøres noget ved, at en stigende del af skattetrykket ligger på de proportionale skatter fremfor på den progressive beskatning, og at resultatet reelt har været, at progressiviteten i skattesystemet overhovedet ikke fungerer.

Selvfølgelig kan der også gøres noget ved, at børnefamilierne, der generelt har ringere forbrugsmuligheder end alle andre familier,